

Posudek magisterské diplomové práce

Autor/ka práce: Jan Douša

Název práce: Bob Krčil. Žít jako by šlo o život, 1952–1992

Posudek vedoucí/ho práce

Posudek oponenta/ky x

Autor/ka posudku (jméno, příjmení, pracoviště):

Hana Buddeus, Ústav dějin umění AV ČR, Praha

Hodnocení obsahu a výsledné podoby diplomové práce (A/výborně – B/velmi dobře – C/dobře – D/dobře s výhradami – E/dostatečně– F/nedostatečně – nedoporučeno k obhajobě)

Vhodnost zvoleného cíle a přístupu práce D

Relativní úplnost zpracované literatury ke zvolenému tématu C

Schopnost kriticky vyhodnotit a použít odbornou literaturu D

Logičnost struktury práce, souvislost jejich kapitol C

Jazyková a stylistická úroveň práce C

Dodržení citační normy (pokud se v textu opakovaně vyskytují přejaté pasáže bez udání zdroje, práce nemůže být doporučena k obhajobě) A

Obrazové přílohy v dostatečném rozsahu, oprávněnost a vhodnost příloh, grafická úprava E

Původnost práce, přínos k rozvoji oboru C

Celkové hodnocení diplomové práce C

Slovní hodnocení diplomové práce včetně otázek, k nimž se diplomant/ka musí při obhajobě vyjádřit:

Jan Douša si předsevzal ve své diplomové práci zpracovat život a dílo Bohumila „Boba“ Krčila. Na jednu stranu je třeba ocenit jeho dlouhodobý zájem a soustředěnou práci na zvoleném tématu – kontaktoval a vyzpovídal řadu Krčilových přátel, prošel dostupné archivy. Potud by se dalo říci, že diplomant odvedl na poměry magisterských prací vysoce nadstandardní práci. Ovšem jeho práce je současně problematická svým zaměřením. Přestože abstrakt slibuje „propojení materiálů týkajících se života a díla“, ve skutečnosti se autor zaměřuje především na umělcovu biografii, což se ostatně odráží už v názvu – Bob Krčil. Žít jako by šlo o život, 1952–1992. Žánrově text odpovídá žurnalistické biografii umělce-bohéma, místy až dokumentárnímu románu („V lednu 1986, uprostřed tuhé newyorské zimy, neprodával kromě Boba před Svatým Tomášem nikdo z jeho kolegů. Bob si zahříval prokřehlé prsty o kapotu nákladáku, který právě zaparkoval na protější straně ulice“), něčemu, co bychom mohli nazvat literaturou faktu, spíše než odborné práci zaměřené na dílo jednoho umělce. Autor nedodržuje ani formální požadavky na strukturu diplomové práce, která má místo úvodu „předmluvu“ a chybí jakýkoli závěr. Jestliže se diplomant ve své „předmluvě“ vymezuje vůči „odosobněné uměnovědě“, kterou

staví do protikladu k biografickému a esejistickému zaměření, svědčí to o jistém nepochopení toho, jak se dnes mohou psát dějiny umění. Esejistický styl je samozřejmě naprosto v pořádku, nikoli už tak upřednostnění detailů ze života umělce před rozbořením díla. Douša nám předkládá velice zajímavou a čtivou biografii umělce, s jehož prací nás bohužel seznámí jen na okraj. Jako by vyměnil jistě důležitý kontext vzniku díla za samotné téma práce. Velice zajímavé poznatky vyplývající z průzkumu pozůstalosti a z četných rozhovorů bohužel nejsou doplněny ani žádným obrazovým materiálem. Stejně tak považuji za problematický zvolený jazyk. Přestože si nemyslím, že by musela diplomová práce být nutně psána suše odborným jazykem, Doušův literární projev místy sklouzává až do hovorového jazyka, což už je za hranicí přijatelnosti („Příprava částí Sebrána dala dost na frak psacím strojům fotografů Martina H. M. Schreiber a Antonína Kratochvíla“).

Nepřítomnost úvodu a závěru, neschopnost vypořádat se s dosavadní literaturou (Douša například v uvedené literatuře zcela ignoruje monografii Boba Krčila od Jitky Hlaváčkové, kterou v textu přitom několikrát zmiňuje a není tak zcela zřejmé, zda ji prostě nepovažuje za relevantní pramen, nebo se jedná o obyčejný omyl – každopádně by bylo na místě knihu uvést) jsou jen viditelnými projevy toho, co se mi jako oponentce práce jinak těžko artikuluje, protože se jedná spíše o pocit – totiž že se diplomant ztotožňuje s předmětem svého zájmu a chybí mu odstup, který by umožnil lépe artikulovat vlastní úhel pohledu. Toto souznění naopak prospívá mnohým pasážím co do jejich literárních kvalit: „Vykašlat se na majetek, vyrazit na cestu a najít sám sebe, postoj kvílející z poezie beatníků, revoluční zvuk raných nahrávek Beatles, lovený ze Svobodné Evropy či Radia Luxembourg a především Dylanův tenký nosový hlas, mladý rozčilením a starý svou moudrostí, společně artikulovaly zvěst, která byla absolutní alternativou k okolní šedi.“

Jak je snad již patrné, na Doušově diplomové práci, kterou jsem přečetla s velkou chutí, oceňuji velmi vysoce její literární kvality, množství odvedené práce a řadu nových poznatků o životě Bohumila „Boba“ Krčila. Jako odborný text ale práce bohužel vykazuje mnohé poměrně zásadní nedostatky, z čehož plyne i celkové hodnocení známkou C.

Otázky:

Proč v literatuře není uvedena monografie Jitky Hlaváčkové, která vyšla v nakladatelství Torst? Je to omyl nebo schválnost?

Proč práce nemá obrazovou přílohu?

Proč v předmluvě nebo aspoň v poznámce pod čarou není zmíněna práce na zpracování Krčilovy pozůstalosti a vlastní motivace, z níž diplomová práce vychází?

Datum:

Podpis: